

Byla C-565/18

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2018 m. rugsėjo 6 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2018 m. liepos 2 d.

Apeliantė:

Société Générale S.A.

Kita apeliacinio proceso šalis:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

LA COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

DI LOMBARDIA (LOMBARDIJOS REGIONO MOKESTINIŲ GINČŲ
KOMISIJA, ITALIJA) <...>

priėmė šią

NUTARTĮ

- dėl apeliacinio skundo Nr. 17/2017
- dėl *Commissione Tributaria Provinciale di MILANO* (Milano provincijos mokestinių ginčų komisija) <...> sprendimo

prieš

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO
(Lombardijos regiono direktorato ginčų skyrius)

kuri pateikė apeliantė:

SOCIETE GENERALE S.A.

<...>

(orig. p. 2)

<...>

Ginčijami aktai:

2014 m. rugpjūčio 1 d. atsisakymas sugrąžinti mokesčius Nr. IST

(orig. p. 3)

<...>

PROCESAS

<...>

<...>

Faktinės aplinkybės:

1) 2014 m. kovo 28 d. *SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A.*, užsienio valstybės mokesčių mokėtojo kodas FR 27552120222, kurios registruotoji buveinė yra Paryžiuje (Prancūzija) <...>, veikdama per savo antrinę buveinę Italijoje – nuolatinę atstovybę Milane (Italija) <...>, deklaravo finansinių sandorių mokestį, žinomą kaip *Financial Transaction Tax (FTT)*, kuris Italijos teisėje reglamentuojamas 2012 m. gruodžio 24 d. *Legge N. 228 (Legge di Stabilità 2013)* (Įstatymas Nr. 228, 2013 m. stabilumo įstatymas) 1 straipsnio 491–500 dalimis bei 2013 m. vasario 21 d. *Decreto ministeriale* (ministro dekretas) įgyvendinimo dekretu, kuris vėliau buvo iš dalies pakeistas 2013 m. rugsėjo 16 d. ministro dekretu.

2) Minėtoje deklaracijoje, susijusioje su Prancūzijoje registruotos patronuojančiosios bendrovės per 2013 mokesčius metus sudarytais finansiniais sandoriais dėl išvestinių finansinių priemonių, buvo nurodyta pagal *Legge 228/2012* (Įstatymas Nr. 228/2012) 1 straipsnio 492 dalį apskaičiuota bendra 55 207,00 eurų mokėtino mokesčio suma, lygi per atitinkamą mokesčių laikotarpį sumokėtai sumai.

3) 2014 m. rugpjūčio 1 d. antrinė buveinė Italijoje, veikdama patronuojančiosios bendrovės vardu, pateikė *Agenzia delle Entrate* (Mokesčių inspekcija) prašymą sugrąžinti sumokėtą mokestį, nurodydama, kad finansinių sandorių mokesčio taikymo „išvestinėms“ finansinėms priemonėms tvarka yra konstituciniu požiūriu neteisėta tiek, kiek pagal ją mokestis taikomas vadovaujantis prielaida, kad finansinę priemonę, kuria grindžiama išvestinė finansinė priemonė, išleidusio subjekto rezidavimo vieta yra Italijos valstybės

teritorijoje, nes tariamai pažeidžiami lygybės prieš įstatymą ir gebėjimo sumokėti mokesčius principai, įtvirtinti atitinkamai Konstitucijos 3 ir 53 straipsniuose (**orig. p. 4**), taip pat tariamai pažeidžiama tarptautinė paprotinė teisė, Italijos konstitucinėje tvarkoje svarbi pagal Konstitucijos 10 straipsnį; savo prašymą sugrąžinti mokesčių bendrovė taip pat grindė tariamu Italijoje nustatytos teisės sistemos prieštaravimu Europos Sąjungos teisei, visų pirma Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 18, 56 ir 63 straipsniams.

4) *Agenzia delle Entrate* į prašymą sugrąžinti mokesčių neatsakė, todėl 2015 m. sausio 28 d., praėjus 90 dienų nuo prašymo pateikimo, mokesčių mokėtoja pateikė Milano provincijos mokesčių ginčų komisijai skundą dėl *Agenzia delle Entrate* numanomo atsisakymo sugrąžinti sumokėtą mokesčio sumą, remdamasi tais pačiais pagrindais, kuriais buvo pagrįstas jos prašymas sugrąžinti mokesčių, ir paprašė: a) sustabdyti bylos nagrinėjimą ir kreiptis į Konstitucinį Teismą dėl Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalies tariamo nekonstituciškumo dėl prieštaravimo Konstitucijos 3 ir 53 straipsniams; b) netaikyti Italijos teisės aktų, nes jie laikomi prieštaraujančiais SESV 18, 56 ir 63 straipsniams arba, subsidiariai, sustabdyti bylos nagrinėjimą ir, vadovaujantis vienodo Sąjungos teisės taikymo principu, pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą: *ar pagal SESV 18, 56 ir 63 straipsnius draudžiama tokia nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią finansinių sandorių mokesčiai taikomas vien dėl to, kad šių sandorių objektas yra valstybėje registruotos įmonės išleista finansine priemone grindžiama išvestinė finansinė priemonė?*; c) sustabdyti bylos nagrinėjimą ir kreiptis į Konstitucinį Teismą dėl galimo Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalies nekonstituciškumo dėl prieštaravimo tarptautinėje ir ES teisėje įtvirtintiems suvereniteto ir mokesčių įstatymų teritoriškumo principams, kurie, kaip nurodyta Konstitucijos 10 straipsnio 1 dalyje, yra svarbūs ir Italijos konstitucinės teisės sistemai.

5) Į bylą įstojusi *Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia* (Lombardijos regiono mokesčių ginčų komisija) paprašė atmesti skundą, ginčijo ieškovės argumentus ir pabrėžė, kad prašymas buvo atmestas teisėtai ir teisės aktai, kuriais nustatytas ginčijamas mokesčiai, yra teisėti, bei nurodė, kad egzistuoja objektyvus ir veiksmingas ryšys tarp išvestinių finansinių priemonių, kurioms taikomas mokesčiai, ir Italijos valstybės teisės sistemos, jeigu, kaip šiuo atveju, finansinė priemonė, kuria grindžiama išvestinė finansinė priemonė, yra išleista toje valstybėje registruotos bendrovės.

(orig. p. 5)

6) Milano provincijos mokesčių ginčų komisija 2016 m. gegužės 17 d. Sprendimu Nr. 4334/16 atmetė skundą, manydama, kad, priešingai nei argumentavo mokesčių mokėtoja, yra visiškai teisėta apmokestinti sandorius, susijusius su išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, kurių pagrindinė priemonė yra Italijoje registruotos bendrovės išleista finansinė priemonė, nes, mokesčių ginčų komisijos nuomone, teisės aktuose daroma nuoroda į emitento rezidavimo vietą yra pakankama, kad būtų galima nustatyti rimtą, veiksmingą ir objektyvų

ekonominę ryšį tarp apmokestinamo mokesčio reiškinio, kuris yra Konstitucijos 53 straipsnyje apibrėžto gebėjimo sumokėti mokesčius išraiška, t. y. išvestinės finansinės priemonės pardavimo, ir Italijos valstybės.

7) Kaip teigia mokesčių ginčų komisija, iš esmės nebuvo padarytas joks Konstitucijos 3 straipsnyje nustatyto lygybės principo pažeidimas, turint omenyje ir neišardomą koreliaciją tarp pagrindinės finansinės priemonės ir išvestinės finansinės priemonės vertės, išreiškiamą pačios išvestinės finansinės priemonės išpirkimu, o dėl tos koreliacijos, kaip nurodė pats skyrius ir pažymėjo Komisija, egzistuoja galimybė, pasinaudojant išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, vykdyti prekybos sandorius, kuriais pakeičiami prekybos pagrindinėmis finansinėmis priemonėmis sandoriai, siekiant neįtraukti išvestinių finansinių priemonių į finansinių sandorių mokesčio taikymo sritį (nors jais išreiškiamas gebėjimas sumokėti mokesčius ir jie yra objektyviai susiję su Italijos mokesčių sistema) ir paskatinti finansų rinkos operatorius vengti mokesčių, darant akivaizdžią žalą valstybės biudžetui.

8) Mokesčių ginčų komisija laikėsi nuomonės, kad nebuvo pažeisti nei Sąjungos teisės aktai, nes Italijos mokesčių mokėtojams ir kitų valstybių narių mokesčių mokėtojams taikytinos diferencijuotos apmokestinimo tvarkos nėra, nei tarptautiniai teritoriškumo ir kitų valstybių fiskalinio suverenumo principai, kadangi egzistuoja pirmiau minėta sąsaja tarp apmokestinamojo ekonominio įvykio ir Italijos valstybės bei nedaroma jokia įtaka kitoms teisėkūros sistemoms.

9) Mokesčių mokėtoja pateikė apeliacinį skundą dėl mokesčių ginčų komisijos sprendimo, pakartodama pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus ir išreikštus reikalavimus bei prašydama visiškai pakeisti ginčijamą sprendimą, visų pirma sugražinti sumokėtą finansinių sandorių mokesťį, remiantis Konstituciją atitinkančiu Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalies išaiškinimu, ir, subsidiariai, sustabdyti bylos nagrinėjimą bei iškelti klausimą dėl teisės normos *de qua* nekonstituciškumo, kadangi ja pažeidžiamos Konstitucijos 3 ir 53 straipsnių nuostatos bei tarptautiniai teritoriškumo ir valstybės suvereniteto principai (**orig. p. 6**), pagal Konstitucijos 10 straipsnį svarbūs ir Italijos teisės sistemoje; apeliante taip pat paprašė pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl SESV 18, 56 ir 63 straipsnių pažeidimo.

10) Kaip kita apeliacinio proceso šalis į bylą įstojęs *Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia* (Mokesčių inspekcijos Lombardijos regiono direktoratas) *ex adverso* ginčijo ieškovės poziciją ir prašė patvirtinti ginčijamą sprendimą.

[nacionalinis procesas]

<...>

MOTYVAI

Glaustas minėto sprendimo faktinių priežasčių ir teisinių pagrindų išdėstymas vadovaujantis „Decreto legislativo 546/92“ (Istatyminis dekretas Nr. 546/92) 36 straipsnio 2 dalies 4 punktu

Šiandieniniame teismo posėdyje teisėjų kolegija <...> priėmė rezoliucinėje dalyje išdėstyta nutartį.

Teisinės aplinkybės

11) Šiandien posėdžiaujanti teisėjų kolegija nurodo, kad finansinių sandorių mokestis Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje buvo nustatytas siekiant užtikrinti, kad su finansinėmis priemonėmis susijusius sandorius su Italijos valstybės teritorija susijusiose rinkose vykdančias asmuo padengtų dalį viešųjų išlaidų.

12) Pagal minėto straipsnio 491 dalį, papildytą 2013 m. vasario 21 d. Ministro dekreto 1 straipsnyje pateiktomis apibrėžtimis, ir 494 dalį (**orig. p. 7**), šį mokestį turi mokėti subjektas, kuriam perduodamos Italijoje registruotų bendrovių išleistų akcijų ir kitų dalyvaujamųjų finansinių priemonių nuosavybės teisės ir šias priemones atitinkantys vertybiniai popieriai, nepriklausomai nuo tų vertybinių popierių išleidusio subjekto rezidavimo vietos valstybės, jeigu, kaip nurodyta, tų vertybinių popierių išleido Italijos teritorijoje registruota bendrovė, ir jis apskaičiuojamas proporcingai sandorio vertei, taikant diferencijuotą normą, nustatomą pagal rinkos, kurioje vyksta prekyba, tipą.

13) Minėta nuostata taip pat papildyta 2013 m. vasario 21 d. Ministro dekreto 2 straipsniu, pagal kurį: „*rezidavimo vieta nustatoma remiantis registruota buveine. Mokestis taip pat taikomas vertybinių popierių nuosavybės teisių perdavimui, neatsižvelgiant į sertifikatą išdavusio asmens rezidavimo vietą ir sutarties sudarymo vietą*“.

14) Tą patį mokestį, nors ir apskaičiuotą kitokia tvarka, t. y. fiksuota suma, didinama atsižvelgiant į prekybos vertybiniais popieriais sandorių vertės ribas ir kintanti dėl priemonės, dėl kurios derėtasi, tipo ir sutarties vertės, pagal minėto straipsnio 492 ir 494 dalis turi mokėti kiekviena sandorio šalis, sudaranti: „*išvestinių finansinių priemonių sandorius, nurodytus 1998 m. vasario 24 d. „Decreto legislativo n. 58“ (Istatyminis dekretas Nr. 58) 1 straipsnio 3 dalyje ir vėlesniuose jo pakeitimuose, kurie daugiausia grindžiami viena ar daugiau 491 punkte nurodytų finansinių priemonių, arba kurių vertė daugiausia priklauso nuo toje pačioje dalyje minimų vienos ar kelių finansinių priemonių, ir to paties įstatyminio dekreto 1 straipsnio 1a dalies c ir d punktuose nurodytų vertybinių popierių sandorių, kuriuos įgyvendinant galima įsigyti arba parduoti 491 dalyje minimą finansinę priemonę ar priemones, arba pagal kurias vykdomi piniginiai atsiskaitymai, grindžiami daugiausia viena ar daugiau ankstesnėje dalyje nurodytų finansinių priemonių, įskaitant variantus, padengtus variantus bei sertifikatus*“ (žr. Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalį).

15) Pagal tą pačią nuostatą, kuri ginčijama šioje byloje: „*Prievolė mokėti mokesčių egzistuoja neatsižvelgiant į sandorio sudarymo vietą ir susitariančiųjų šalių rezidavimo valstybę*“ (žr. Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalį); taip patvirtinamas teisės aktų leidėjo ketinimas apmokestinti pačią perkėlimo operaciją.

16) Be to, panaši formuluotė yra išdėstyta ankstesnėje 491 dalyje, todėl akivaizdu, kad abu teisėkūros procedūra priimtuose aktuose nurodyti mokesčio taikymo atvejai yra lygiagretūs.

(orig. p. 8)

17) Siekiant išsamumo, pažymėtina, kad aptariamoms nuostatom 495 dalyje taip pat nustatyta trečioji apmokestinamųjų įvykių kategorija ir dėl finansinių sandorių mokesčio nurodyta: „*Italijos finansų rinkoje vykdomiems sandoriams taikomas su 491 ir 492 dalyse nurodytomis finansinėmis priemonėmis susijusių dažnų trumpalaikio pobūdžio prekybos sandorių mokesčiai*“.

17a) Tačiau tai yra Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 495 dalyje numatytas atvejis, kuris nėra tiesiogiai susijęs su šios bylos dalyku.

17b) Iš tikrųjų mokesčių mokėtojos nusiskundimai yra susiję su atvejais, numatytais minėtose 491 ir 492 dalyse, kadangi jų nuostatos yra simetriškos, nes joms abiem yra būdinga, pirma, sąsaja su Italijos teisės sistema, kadangi 491 dalyje minimų finansinių priemonių emitentai turi būti registruoti Italijoje, ir, antra, priešingai, sandorio šalių rezidavimo valstybė apmokestinimo atžvilgiu nėra svarbi.

18) Šiuo atveju mokesčių mokėtoja mano, kad Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje numatyta sąsaja su Italijos teisės aktais, dėl kurios išvestinių finansinių priemonių sandorių apmokestinimas neatitinka Konstitucijos 53 straipsnyje nustatyto principo, pagal kurį mokesčių mokėjimas Italijoje turi vykti atsižvelgiant į valstybės teisės sistemoje nustatytą gebėjimo sumokėti mokesčius principą, o su nacionaline bendruomene visiškai nesusiję asmenys negali būti apmokestinami.

19) Iš tikrųjų mokesčių mokėtoja norėtų sužinoti, kokią gebėjimą sumokėti mokesčius turėtų pademonstruoti šalyje neįregistruotas subjektas, kaip antai nagrinėjamoje byloje, kuris užsienio rinkoje prekiauja išvestine finansine priemone, kurios emitentas taip pat nėra rezidentas ir kuri yra grindžiama tam tikros Italijos bendrovės išleista finansine priemone: toks sandoris, koks nagrinėjamas šioje byloje, nėra jokio turto išraiška <...>.

18) Todėl apeliantė tvirtina, kad išvestinių finansinių priemonių sandorių, panašių į tuos, kuriuos šiuo metu atlieka apeliantė, atveju gebėjimo mokėti mokesčius nėra, ir mano, kad teisės aktų leidėjas, remdamasis Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 491 ir 492 dalimis, skirtingais atvejais pritaikė tą patį

„apmokestinimo mechanizmą“ (apeliacinio skundo 16 puslapis), taip pažeisdamas Konstitucijos 3 straipsnyje nustatytą lygybės prieš įstatymus principą.

(orig. p. 9)

19) Tačiau negalima pritarti mokesčių mokėtojos teiginiui, kad minėtos teisės nuostatos tariamai yra akivaizdžiai antikonstitucinės, nes prieštarauja Konstitucijos 3 ir 53 straipsniams.

20) Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kaip žinoma, pagal Konstitucijos 53 straipsnį teisės aktų leidėjui leidžiama apmokestinti ekonominio turinio sandorius, t. y. tiesiogines arba netiesiogines turto išraiškas, kurios turi sąsają su Italijos teritorija ir (arba) Italijos teisės sistema: esant tokiai sąsajai, subjektas – net jeigu jis nėra rezidentas – dėl taip išreikšto gebėjimo mokėti mokesčius įgyja pareigą solidariai dalyvauti padengiant nacionalines viešąsias išlaidas.

21) Iš tikrųjų, nagrinėjamu atveju ir Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje nurodytais atvejais apmokestinimo prielaida, kuria išreiškiamas gebėjimas mokėti mokesčius, galima veiksmingai išvengti išvestinių finansinių priemonių finansiniuose sandoriuose, grindžiamuose Italijoje registruoto subjekto išleista finansine priemone.

22) Iš tikrųjų tokie sandoriai yra susiję su Italijos teritorija ir (arba) Italijos teisės sistema, kuri yra visiškai tokia pat kaip minėto straipsnio 491 dalyje nurodytu atveju: kaip ir subjektas, kuris, neatsižvelgiant į tai, ar jo rezidavimo vieta yra Italijos teritorijoje, ar užsienyje, vykdo sandorius, susijusius su Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje nurodytų vertybinių popierių prekyba, išnaudoja tam tikrą vertę, kuri atsiranda tik tuo mastu, kuriuo egzistuoja ir veikia Italijos valstybės, kaip valstybės narės, kurioje išleistos biržinės finansinės priemonės (arba biržinėmis finansinėmis priemonėmis grindžiamos finansinės priemonės), teisės sistema, taip pat ir asmuo, kuris vykdo sandorius su išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, grindžiamomis Italijos bendrovių išleistomis pagrindinėmis finansinėmis priemonėmis, išnaudoja vertę, kuri yra glaudžiai ir neišvengiamai susijusi su finansine priemone, kurios buvimas priklauso nuo Italijos teisės sistemos, reglamentuojančios jos išleidimą, buvimą.

23) Kitaip tariant, nėra pagrindo abejoti, kad išvestinė finansinė priemonė, kuri gali cirkuluoti atskirai nuo pagrindinės finansinės priemonės, egzistuoja ir ją galima įvertinti, kadangi biržinės finansinės priemonės (arba išvestinės biržinės finansinės priemonės) yra pripažįstamos pagal Italijos, kaip tos finansinės priemonės išleidimo valstybės, teisės sistemą, ir kad, remiantis matematiniais santykiais, nuo to neišvengiamai priklauso išvestinės finansinės priemonės vertė.

24) Todėl teisinga manyti, kad, net ir tais atvejais, kai sandoriai yra susiję su „išvestinėmis“ finansinėmis priemonėmis, nurodytomis Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje, kaip ir Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 491 dalyje minimų finansinių priemonių atveju, egzistuoja **(orig. p. 10)** konkretus ir patikrinamas neatskiriamas ekonominis ryšys tarp finansinės priemonės ir Italijos

valstybės teisės sistemos, taigi, darant prielaidą, kad jis yra apmokestinamas dėl to, kad yra gebėjimo mokėti mokesčius išraiška, ir tarp sandorio ir Italijos teisės sistemos, neatsižvelgiant į sandorio vykdymo vietą ir susitariančiųjų šalių rezidavimo vietą, todėl negalima manyti, kad sandoris yra „nesusijęs“ su nacionaline bendruomene, nors jį vykdė Italijoje neregistruoti subjektai už Italijos teritorijos ribų.

25) Žvelgiant iš šios perspektyvos, atrodo, kad laikytasi ir Konstitucijos 3 straipsnio, nes pagal Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 491 dalį ir to paties įstatymo 1 straipsnio 492 dalį vykdomuose sandoriuose negalima įžvelgti jokio vidinio skirtumo, susijusio su gebėjimo mokėti mokesčius įrodymu.

26) Apeliantė vis dėlto teigia, kad teisės aktais *de qua* galima sutrikdyti ES vidaus rinkos veikimą, nes apmokestinimo mechanizme slypi tam tikra diskriminacija, dėl kurios, jos nuomone, jis yra tik iš pažiūros vienodas mokesčių mokėtojų rezidentų ir mokesčių mokėtojų nerezidentų atžvilgiu, todėl Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalis prieštarautų SESV 18 straipsniui, pagal kurį „draudžiama bet kokia diskriminacija dėl pilietybės“.

27) Finansinių sandorių mokesčių taikant sandoriams, kuriuos sudaro nerezidentai, tarpininkaujant subjektams, kurie taip pat nėra rezidentai, nors prekiaujama išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, kurios yra grindžiamos Italijos bendrovės išleista finansine priemone, mokesčių mokėtojos nuomone, ribojama laisvė teikti paslaugas Europos Sąjungoje, o tai yra draudžiama pagal SESV 56 straipsnio pirmą pastraipą: „Pagal toliau išdėstytas nuostatas Sąjungoje uždraudžiami laisvės teikti paslaugas apribojimai, taikomi valstybių narių nacionaliniams subjektams, kurie yra įsisteigę kitoje valstybėje narėje negu valstybė, kurios subjektu yra asmuo, kuriam tos paslaugos teikiamos“.

28) Kitaip tariant, tiek taikant mokesčių, tiek nustatant papildomas funkcines administravimo ir deklaravimo pareigas jo mokėjimui užtikrinti (t. y. Italijoje registruotų subjektų išleistomis finansinėmis priemonėmis grindžiamų pavienių išvestinių finansinių priemonių sandorių ekstrapoliacijos atsižvelgiant į įvykdytus sandorius, registro tvarkymo, deklaracijos pateikimo) būtų sudaroma kliūčių ir tarpininkavimo veikla taptų mažiau patraukli tarpininkams nerezidentams (**orig. p. 11**) nei rezidentams, dėl to *de facto* būtų apribojama laisvė teikti paslaugas, nors tai draudžiama pagal SESV, ir tai dar akivaizdžiau tuo atveju, kai tarpininkas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje nei paslaugos gavėjas.

29) Taigi, ieškovės teigimu, aptariamą mokesčių taikant kartu su atitinkamomis administracinėmis ir deklaravimo prievolėmis, sudaromos kliūtys patekti į išvestinių finansinių priemonių, kurios yra grindžiamos Italijos bendrovių išleistomis finansinėmis priemonėmis, rinką, todėl tarpininkavimo šių išvestinių priemonių srityje veikla tampa mažiau patraukli ir sumažinama tiek panašių produktų pasiūla, tiek jų paklausa.

30) Apeliantė savo argumentams pagrįsti remiasi šia ankstesne Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencija: 2003 m. birželio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Skandia ir Ramstedt*, C-422/01, 28 punktu; 2012 m. liepos 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SIAT*, C-318/10, 19 ir 28 punktais; 1997 m. gegužės 15 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Futura*, C-250/95; taip pat, dėl Sutarties pažeidimo šiek tiek apribojant tam tikrą pagrindinę laisvę arba sumažinant jos reikšmę, žr. 2012 m. spalio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *X NV*, C-498/10, 30 punktą; 2010 m. liepos 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dijkman*, C-233/09, 42 punktą; 2006 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dehkavit International*, C-170/15, 50 punktą; 2004 m. kovo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *De Lasteryrie du Saillant*, C-9/02, 43 punktą; 2000 m. vasario 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-34/98, 49 punktą).

31) Apeliantė taip pat teigia, kad Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje nustatyto mokesčio taikymas išvestinėms finansinėms priemonėms, kurios grindžiamos Italijoje išleistomis finansinėms priemonėms, akivaizdžiai prieštarauja SESV 63 straipsniui, susijusiam su kapitalu ir mokėjimais, pagal kurį: „<...> uždraudžiami visi kapitalo judėjimo tarp valstybių narių <...> apribojimai“ ir „uždraudžiami visi mokėjimų tarp valstybių narių <...> apribojimai“.

32) Priešingai nei nurodyta pirmiau minėtoje Sutarties nuostatoje, taikant Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 492 dalyje nustatytą mokestį, kitų valstybių narių nei Italija veiklos vykdytojais atgrasomi nuo investavimo į bet kur išleistas ir parduodamas išvestines finansines priemones, grindžiamas Italijoje išleistomis finansinėms priemonėms.

33) Šiuo klausimu apeliantė nurodo 2014 m. kovo 13 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimo *Bouanich*, C-375/12, 43 punktą, pagal kurį draudžiama priimti nacionalines priemones, „kurios gali atgrasyti nerezidentus investuoti (orig. p. 12) valstybėje narėje arba atgrasyti šios valstybės narės rezidentus tai daryti kitose valstybėse“.

34) Todėl šiai Komisijai kyla klausimas, ar atsižvelgiant į nagrinėjamą konkretų atvejį, kai sudaromi finansiniai sandoriai tarp nerezidentų, tarpininkaujant subjektams, kurie irgi yra nerezidentai, kurių dalykas yra išvestinės finansinės priemonės, grindžiamos Italijos bendrovės išleista finansine priemone, ES teisės principus atitinka siekis apmokestinti minėtus sandorius tuo mokesčiu ir nustatyti preliminarias išpėjamas mokestines bei administracines prievoles sumokėti tą sandorius vykdančių sutarties šalių mokėtiną mokestį, atsižvelgiant į tai, kad panašiu mokesčiu, kurį moka subjektas, kuriam perduodamos finansinių priemonių nuosavybės teisės, yra apmokestinami ir finansiniai sandoriai, susiję su Italijos bendrovių išleistomis finansinėms priemonėms ir vykdomi Italijos ar užsienio subjektų, nepriklausomai nuo tarpininko registracijos vietos.

35) Nors atrodo, kad apmokestinimo pagal Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 491 ir 492 dalis srityje diskriminacijos nėra ir nors nesutinka su apeliantės

argumentu, kad tarp mokesčio mokėtojos apmokestinimo pagal Įstatymo Nr. 228/2012 1 straipsnio 491 dalį ir Italijos valstybės teisės sistemos nėra teritorinio ryšio, Komisija mano, kad būtina kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, nes jai kyla abejonių dėl teisingo Europos Sąjungos teisės aiškinimo ir konkrečiai dėl teisės aktų, kuriais nustatytas finansinių sandorių mokestis, suderinamumo su SESV 18, 56 ir 63 straipsniais dėl mokesčių mokėtojos argumentuotų ir pirmiau įvardytų bei aptartų priežasčių.

REMDAMASI ŠIAIS MOTYVAIS,

Atsižvelgdama į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 267 straipsnį, *Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia* (Lombardijos regiono mokestinių ginčų komisija) pirmoji kolegija priima

(orig. p. 13)

NUTARTĮ

dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą

pagal ES sutarties 19 straipsnio 3 dalies b punktą ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui tokį klausimą:

„Ar pagal SESV 18, 56 ir 63 straipsnius draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią finansiniams sandoriams, nepriklausomai nuo finansinės veiklos vykdytojų ir tarpininko rezidavimo valstybės, taikomas finansinio sandorio šalių mokėtinas mokestis, lygus fiksuotai sumai, didinamai atsižvelgiant į sandorių vertės ribas ir kintančiai atsižvelgiant į parduodamos priemonės tipą bei sutarties vertę, ir mokamas atsižvelgiant į tai, kad apmokestinamųjų sandorių dalykas yra prekyba išvestine finansine priemone, grindžiama finansine priemone, išleista įmonės, kuri yra įregistruota tą mokestį nustačiusioje valstybėje?“

<...>,

sustabdo

šios bylos nagrinėjimą, kol bus gautas ESTT sprendimas;

nurodo

perduoti šią nutartį Teisingumo Teismo kanceliarijai, <...>

<...> *Milanas*, <...> *2018 m. liepos 2 d.*